Κ.Σ.

Δεν θα επεκταθώ στη γενική τρέλα που εξαπλώνεται σαν επιδημία στη “χώρα”. Είναι ένα κοινό μυστικό που όλοι γνωρίζουν αλλά κανείς δεν κάνει κάτι γι’ αυτό επί της ουσίας. Και λέω “χώρα” γιατί μπορεί η Ελλάδα να είναι μία χώρα από γεωγραφικής απόψεως αλλά η έννοια “έθνος” δεν υπάρχει πια ή απλά την έχουμε παραδώσει σε άλλους. Έτσι απλά. Για την πάρτη μας και για το χρήμα. Γιατί η ύπαρξη του έθνους προϋποθέτει, εκτός των άλλων, ένα σύνολο ανθρώπων με κοινά συμφέροντα. Το μοναδικό συμφέρον που υπάρχει πλέον είναι το ατομικό. Όχι ότι δεν υπήρχε από αρχαιοτάτων χρόνων. Έχουμε φτάσει όμως στο σημείο που μπορεί να μείνει στην ιστορία ως η εποχή που νομιμοποιήθηκε η ατομικότητα και ποινικοποιήθηκε η συλλογικότητα.

Μνημόνιο, Φορολογία, Απολύσεις, Ανεργία, TTIP, Monsanto, το δράμα του διπλανού μας…και άλλα πολλά φυσικά, τα διαβάζουμε και τα ακούμε καθημερινά. Είναι όμως απλώς άλλη μια δυσάρεστη είδηση. Θα συνεχίσουμε τη ζωούλα μας, θα πάμε την επόμενη μέρα στη δουλίτσα μας γιατί είμαστε πολύ τυχεροί που την έχουμε και θα ήμασταν αχάριστοι αν γκρινιάζαμε. Αν έχουμε δουλίτσα. Αν δεν έχουμε τότε έχουμε άλλα προβλήματα να μας απασχολούν: τι θα φάμε την επόμενη μέρα, πως θα πληρώσουμε λογαριασμούς και χαράτσια, πως θα πάει φροντιστήριο το παιδί μας και να διαβάσουμε τις αγγελίες μπας και άνοιξε καμιά θέση εργασίας.

Ας σταματήσω εδώ όμως τις γενικολογίες. Δεν είμαι ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία που τα λέει, αλλά επίσης ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία που δεν έχει το θάρρος να κάνει κάτι παραπάνω από το να τα πει. Φταίει η κούραση; Φταίει ο χαρακτήρας; Φταίει το ότι η καθημερινή προσπάθεια επιβίωσης για ένα δυσοίωνο και αβέβαιο μέλλον δεν μας αφήνει σταγόνα ελπίδας ώστε να παλέψουμε; Ποιος ξέρει.. Εγώ μπορώ να πω τουλάχιστον ότι είμαι από τους “τυχερούς” αφού δουλεύω. Δουλεύω για να ζω και ζω για να δουλεύω για ένα χαρτζιλίκι και τίποτα άλλο.

Ας μιλήσω όμως για την αφορμή που με έκανε να γράψω αυτό το κείμενο και έγινε άλλη μία

σταγόνα νερού που προστέθηκε στα ήδη γεμάτα πνευμόνια μου. Είναι φυσικά άλλος ένα "άνθρωπος" αυτής της "χώρας", και η πολιτική μιας "εταιρείας".

Τα στοιχεία τα παραθέτω ως πελάτης απλά και όχι από προσωπική εμπειρία, είναι όμως (μετά από προσωπική μου έρευνα) η αλήθεια και η λυπηρή πραγματικότητα που έρχεται να συμβάλει στην γενικότερη μιζέρια της "χώρας". Δεν γνωρίζω αν είναι ένας ή δύο ή τρεις. Σημασία έχει ότι είναι άλλος ένας "άνθρωπος" που όμως οι πράξεις του κάθε άλλο παρά ανθρώπινες είναι. Γι' αυτό τον λόγο, αναφερόμενη στην έννοια του "ανθρώπου" θα χρησιμοποιήσω τον ενικό. Ο άνθρωπος αυτός λοιπόν είχε μια μέρα την φαεινή ιδέα για την ίδρυση μιας εταιρείας (που θα συμπλήρωνε τις υπόλοιπες του ομίλου, καθώς δεν μιλάμε για άνθρωπο του μεροκάματου) που θα παρείχε τις βασικές καθημερινές ανάγκες κάθε μέρα, κάθε νύχτα, κάθε γιορτή, αργία κλπ, δηλαδή ένα μαγαζί που θα λειτουργεί επί 24ώρου βάσεως 365 μέρες τον χρόνο.

Ο λόγος για το γνωστό άλλα μη πολυδιαφημισμένο "24shopen". Όλα καλά μέχρι εδώ μάλλον. Μια καλή ιδέα που έχει ήδη δοκιμαστεί και έχει πετύχει στο εξωτερικό. Όπως θα περιμένετε όμως η εκτέλεση αυτής της ιδέας περιλαμβάνει εκμετάλλευση και εξουθένωση εργαζομένων που θεωρεί αναλώσιμους καθώς η γραμμή που ακολουθεί είναι ένα εναλλασσόμενο, κακοπληρωμένο εργατικό δυναμικό.

Αυτό σημαίνει ότι εν γνώσει της εταιρείας οι υπάλληλοι:

1. επιλέγουν να εργαστούν εκεί αφού απελπισμένοι ξέρουν ότι εναλλακτικές δεν υπάρχουν πολλές και μετά από ένα μικρό διάστημα να φεύγουν και έρχονται άλλοι αντίστοιχοι να τους αντικαθιστούν

2. είναι δυσαρεστημένοι με αποτέλεσμα να μην έχουν κέφι στη δουλειά τους, και αυτό φυσικά να γίνεται φανερό στους πελάτες

3. οι υπάλληλοι δουλεύουν μεταμεσονύκτιες ώρες, κυριακές και αργίες με τον βασικό μισθό που αντιστοιχεί σε μία πρωινή εργασία, δεν πληρώνονται δηλαδή αυτά που ορίζει ο νόμος ότι τους αναλογούν και δεν έχουν μια φυσιολογική ζωή.

4. οι υπεύθυνοι των καταστημάτων σχεδόν "ζουν" μέσα στο κατάστημα αφού δεν έχουν ωράριο και δουλεύουν 12 ώρες την ημέρα (ή και παραπάνω) 6 ημέρες την εβδομάδα, με μισθό φυσικά 8ωρου, δηλαδή περίπου 1 ευρώ την ώρα, ίσως και κάτι λιγότερο. Δηλαδή, δεν βλέπουν τους δικούς τους ανθρώπους δεν τρώνε με την οικογένεια τους, δεν ζούν. Κάποιοι

ίσως και να αναγκάζονται να δουλεύουν 7ήμερο, ποιος ξέρει.

Το κεφάλαιο με τα ένσημα ας μη το πιάσουμε καλύτερα. Κι όλα αυτά γιατί οι εργαζόμενοι έχουν την ελπίδα αφού οι κόποι τους δεν ανταμείβονται τώρα, ότι ίσως γίνει κάποια στιγμή στο μέλλον.

Με λίγα λόγια στο όνομα του τζίρου της εταιρείας, εκμεταλλεύονται ανθρώπους, τους εξουθενώνουν ώστε να τους φτάσουν σε σημείο να παραιτηθούν. Αλλά δεν πειράζει, υπάρχει ανεργία, ο επόμενος υποψήφιος -που έχει ανάγκη και δεν θα γκρινιάξει- εμφανίζεται την επόμενη μέρα, και πάλι από την αρχή. Αρκεί να είναι κερδοφόρα η εταιρεία.

Πουλάμε τη ζωή μας, μπας και στα 70 μας εκτός από μια μικρή σύνταξη θα έχουμε και λίγο χρόνο να ζήσουμε.

Όπως φαίνεται έχουμε χωριστεί σε δύο ομάδες και ένα ποτάμι είναι ανάμεσα μας. Αυτοί που έμειναν στην μία πλευρά εγκλωβίστηκαν σε μία άγονη περιοχή ενώ από την απέναντι όχθη ο υλικός πλούτος περισσεύει.

Τέσσερις είναι οι επιλογές για τον άνθρωπο της ομάδας που θα προσπαθήσει να περάσει απέναντι:

Η **πρώτη** είναι να κολυμπήσει παλεύοντας στο δυνατό ρεύμα.

Η **δεύτερη** να παραδεχτεί την ήττα και να δώσει τέλος στη ζωή του.

Η **τρίτη** είναι να πατήσει πάνω σ΄αυτούς που κολυμπάνε, με κίνδυνο να τους πνίξει έτσι ώστε να μη βραχεί.

Η **τέταρτη** όμως είναι και η πιο δύσκολη. Να δουλέψει μαζί με τους συνανθρώπους του ώστε να στηθεί μία γέφυρα προς την απέναντι όχθη.

Αυτά.

Μένω με την ελπίδα να γίνουμε -αν όχι όλοι- πολλοί αυτοί που θα προσπαθήσουμε, ο καθένας με τις πράξεις του, ώστε μία μέρα να μπορέσουμε να πούμε ότι υπάρχει σωτηρία...